

Hot Jazz Band plays Gershwin

magánkiadás

*****

Bényei Tamás - trombita, bendzsó, ének, hangszerelés

Marsall László - klarinét, szaxofonok

Bera Zsolt - harsona

Szili Róbert - bendzsó, gitár

Juhász Zoltán - bőgő

Galbács István - dob

km: Szekeres Adrienn - ének

A Hot Jazz Band egy kicsit elkésett a Gershwin tavaly szeptemberi, századik születésnapjára tervezett albummal, de ez a lemez értékéből semmit nem von le. Végre van egy magyar tradicionális jazz-zenekar, amely képes hitelesen megszólaltatni a háború előtti kor jazzslágereit. Merthogy Gershwin, rakják a zenetudósok bármilyen skatulyába, leginkább a jazz-zenekarok repertoárjában élő és jelenlévő szerző. Melódiái sokszor ugyan nem igazán jazzesek, de jazzesíthetők, különben is akkoriban a jazz, a szórakoztatózene és a tánczene sokszor összemosódott. Egy biztos, Gershwin abszolút amerikai zeneszerző volt, s a Hot Jazz Band pont ezt az „amerikaiságot” adja vissza kiválóan. Nem törekednek abszolút korhűségre, egyszerűen csak érzik a stílust. Nem akarnak feltétlenül jazzesíteni, ha a nóta inkább musicales, noha ők maguk vérbeli jazz-zenészek. Nem akarnak virtuózkodni, ha nem feltétlenül szükséges, noha mindegyik tag virtuóz mestere hangszerének. Ettől aztán egész egyszerűen, könnyedén, izzadságmentesen lesz korhű, jazzes és virtuóz, vagyis amerikai.

Bényei Tamás hangszerelése mind a tizenkilenc számban kiválóak, a stílushoz, Gershwin zenéjéhez és a zenekar tagjaihoz egyaránt alkalmazkodók. A lemez végig lüktet, jók a tempók, mindenki kap lehetőséget arra, hogy megcsillogtassa szólista erényeit, igazi csapatmunka-szaga van a produkciónak, ami a Hot Jazz Band fejlődésének legfontosabb iránya, éppen ideje, hogy az eddigi, többnyire egyszemélyes zenekar státuszából kilépjenek.

Bényei Tamás ennek ellenére rányomja a bélyegét a lemezre, nem csak hangszerelése miatt, hanem mert a legritkább esetben erőltetett, önmagát adó, ugyanakkor stílusos éneklése szinte minden számban hallható, kár, hogy a 'S Wonderful-ban a francia Marcel Zanini kiejtését utánozza. Sokszor megcsodált autentikus trombitajátékával viszont csak amerikai zenészek vetekedhetnek, három számban hallható bravúros bendzsózásának pedig erre felé nem sokan érnek a nyomába. Üdítően hat Marsall László laza, természetes játéka, különösen szaxofonon mennek élményszámba a jól elhelyezett vibrátók, ízes futamok, bár helyenként az az érzésem támad, hogy egy hajszal választja el a gépies, ujjak irányította virtuozitástól. Bera Zsolt valószínűleg az egyik legkifinomultabb intonációjú harsonás, makulátlan játékát azért ő is „meg tudja fűszerezni”, ehhez elég meghallgatni a Do What You Do! rövid, kiváló ritmikájú harsonaszólóját. Kíséretében végig szvingel az egész ritmusszekció, aminek tagjai egyénileg is kitesznek magukért: Szili Róbert gyönyörűen gitározik a Foggy Day-ben, Juhász Zoltán végig pontos basszusjátéka helyenként szólóban is hallható (Summertime), Galbács István kicsit Zutty Singletonra emlékeztető dobolása nem feltűnő, de végig „ott van”, szólói pedig mindig valami pluszt jelentenek az adott számban.

Kis negatívum és egyben az első két Hot Jazz Band CD után csalódás is az egyébként kiváló énekes, Szekeres Adrienn halványabb, helyenként erőltetettnek tűnő, kisebb intonációs problémáktól sem mentes éneklése. Az apró szeplők között említendő a keverés helyenkénti aránytalansága illetve a hangszínek különösen a bőgő esetében nem mindig megfelelő beállítása. (Zárójelben jegyzem meg, hogy ez nagyrészt nem a CD-borítón feltüntetett stúdió rovasára írható, hanem az előbb említett „egyszemélyes zenekar”-szemlélet még meglévő utóöngéje, amikor a zenekarvezető azzal is foglalkozik, amivel már nem neki kellene.) A borító ízléses, áttekinthető, jobb lett volna, ha a zenekar fényképe legalább olyan minőségben kerül az előlapra, mint Gershwin jóval régebbi fotója.

Akármennyire aktuális, egyben hálátlan feladat is egy CD anyagát egyetlen szerző műveinek szentelni. A Hot Jazz Band e téren is jó munkát végzett. Az egyhangúságnak nyoma sincs a lemezen, annak ellenére, hogy első két CD-jüket még változatosabbnak találtam, de egyebek tekintetében egyértelmű a zenekar fejlődése. Volt szerencsém az anyag nagyrészét élőben is hallani a zenekartól, s bátran mondhatom, hogy az élő előadás a tagok igazi közege, a koncertélmény után eleinte egy kis csalódást jelentett a CD meghallgatása, de ha valaki korongon találkozik először a Hot Jazz Band-féle Gershwin-képpel, nem nyugszik majd, míg élőben is nem hallhatja őket. Erre most legnagyobb esélyük az amerikaiaknak van, hiszen a Hot Jazz Band jelen kritika írásakor éppen a Sacramentói Jazz Jubilee-n aratnak újabb sikereket.

Ittész Tamás

(megjelent a GRAMOFON c. lapban, 1999-ben)